



۲۰۱۳/۰۴/۲۸

سیدهاشم سدید

اگر از آزادی و استقلال حرف بزنیم، معنی اشغال هم روشن میشود!

از آنجایی که کلمه اشغال ایجاد حساسیت می کند، بهتر دیدم به جای این کلمه از کلمات آزادی و استقلال استفاده نموده ببینیم که آیا افغانستان از سال ۲۰۰۱ تا امروز یک کشور آزاد و مستقل است یا نه! واقعیت امر این است که افغانستان بعد از کودتای هفت ثور ۱۳۵۷ تا امروز نه آزاد است و نه مستقل. فقدان استقلال در زمان حاکمیت های چهارگانه خلق - پرچم و حاکمیت دار و دسته ربانی و امارت اسلامی طالب مانند آفتاب برای همه روشن است.

برای درک آزادی و استقلال افغانستان بعد از سال ۲۰۰۱ بهتر است به یک سلسله اسناد و مدارک دست داشته و موجود توجه شود. تازه ترین مدرک عکس زیر است. این عکس نشان دهنده خفت، حقارت و اسارت یک رئیس جمهور و به تبع آن نشانه نداشتن آزادی و استقلال و حیثیت و اعتبار یک کشور و یک ملت است در انظار مردم جهان. وزیر خارجه بزرگترین قدرت موجود در افغانستان با چنان جدیت و ابهت از یک رئیس جمهور می خواهد که قدم پیش گذاشت و دست شخصی را که تقریباً چهار درجه از رئیس جمهور منصب پائین تر دارد، بفشارد. به چهره مستحیل - از حال خود برگشته - ، مستغیث - کسی که طلب یاری و دادرسی کند - و قابل ترحم آقای کرزی توجه کنید!

آقای اشفاق کیانی بجایش، یک و نیم متر دورتر از رئیس جمهور ما قرار دارد و بجای اینکه قدم پیش بگذارد و مطابق نورم و قواعد دیپلماتیک جهان احترام لازم را به رئیس دولت یک کشور بجا آورد، دست دراز نموده منتظر است تا رئیس جمهور یک کشور، آقای کرزی، به خدمت ایشان برسند و دست شان را بگیرند و بفشارند. گله از اشفاق کیانی نیست! بحث از احترام لازم یک کشور مستقل و آزاد است که از جانب امریکا بدان توجه می شود یا نه!

شما چه فکر می کنید؟ آیا با یک کشور آزاد و مستقل و معتبر چنین برخوردی صورت می گیرد؟



اینجاست که داشتن استقلال کشور ما زیر سؤال می رود و مفاهیم دیگر، مانند اشغال بر سر زبان ها می افتد.

و حال به بخش هائی یکی از تازه ترین مصاحبه های آقای رئیس جمهور، بالاترین مقام سیاسی کشور خویش، با شبکه تلویزیونی الجزیره، نشر شده در خبرگزاری بست باستان، ۲۹ حمل ۱۳۹۲، که نشان دهنده عجز جناب شان در برابر نیروهای خارجی است، توجه میکنیم:

"حامد کرزی: السلام علیکم!

احمد منصور: وعلیکم السلام!

شما از سال ۲۰۰۱ تا کنون مدت دوازده سال رئیس جمهور افغانستان هستید. در طول این مدت در برابر شما سه هدف بزرگ قرار داشت که عبارت بود از نابودی القاعده و طالبان، به میان آوردن صلح و بازسازی کشوری که در طی یک جنگ سی ساله ویران شده بود اما در طول زمامداری دوازده ساله شما هیچ کدام از این اهداف برآورده نشد. چرا؟

حامد کرزی: سه هدفی که شما به آن اشاره کردید یعنی از میان بردن طالبان، تأمین امنیت و بازسازی، من در مورد هر کدام آنان توضیح می دهم.

در قسمت از میان بردن طالبان نه ما و نه هم مردم افغانستان و نه حکومت افغانستان هیچ پروگرامی طرح نکردیم. زمانی که من رئیس حکومت شدم، در آن زمان در قندهار بودم، در همان زمان به همه طالبان به شمول رهبر شان اعلان عفو عمومی نمودم و هدف من از این کار این بود تا طالبان مجدداً بخشی از جامعه ما گردند. در این رابطه

د پائو شمیره: له ۱ تره

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

پاډونه: دليکني دليکنيزې بڼې پاډوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خیر و لولئ

من به شما می توانم بگویم که نه امروز و نه هم در آن زمان در فکر از بین بردن طالبان نبودم. امروز هم من آنها را برادر می خوانم و امیدوارم که آنها با ما راه زندگی مشترک در این جامعه را انتخاب نمایند.

در بخش صلح و امنیت برآستی هم ما کاری نکرده ایم و در این راستا ما به مشکلات زیاد مواجه هستیم. یکی از این مشکلات، جنگ علیه تروریسم است که از طرف امریکایی ها و جامعه جهانی به شکلی آغاز شده است که باید نمی شد. از آغاز این جنگ استدلال ما این بود که در این جنگ باید افغان ها هدف قرار نگیرند و نه هم این جنگ در شهر ها و روستا های ما باشد. بلکه بجای افغان ها و افغانستان این جنگ باید علیه مراکز اصلی تروریست ها در خارج از سرحدات افغانستان صورت گیرد و آن مراکز هدف قرار داده شود. بنابراین من گفته می توانم که ما مسؤول اصلی این جنگ نیستیم.

احمد منصور: اما این جنگ در سرزمین شما در جریان است؟
حامد کرزی: بلی متأسفانه!

احمد منصور: شما از آغاز این جنگ رئیس حکومت بودید، آیا نمی توانستید این جنگ را متوقف سازید؟
حامد کرزی: بلی من رئیس دولت بودم و مخالفت هم کردم.

احمد منصور: ما در برابر عملکرد های امریکایی ها کدام اقدامی از جانب شما ندیدیم؟
حامد کرزی: نخیر! شما خبر ندارید. من مخالفت کردم. (رئیس جمهور مستقل ما قرار گفته خودشان از آغاز به نوعی با جنگ مخالفت می کند، ولی مخالفت شان جانی را نمی گیرد! تذکر از راقم)
احمد منصور: بالاخره اکنون مخالفت کردید؟

حامد کرزی: نه! کم از کم مخالفت من در برابر اقدامات امریکایی از سال ۲۰۰۵ شروع شد در سال ۲۰۰۶ بیشتر گردید و در سال ۲۰۰۷ کاملاً علنی شد.

احمد منصور: در رابطه به مذاکرات مخفیانه میان امریکا و طالبان نظر شما چیست؟
حامد کرزی: ما از آغاز با این کار موافق نبودیم و علیه آن صدای اعتراض خود را بلند کردیم زیرا (این کار) بی نتیجه است اما امریکایی ها این تماس ها را بدون اطلاع حکومت افغانستان و شورای عالی صلح آغاز کردند که برای هیچ جانب نفعی نخواهد داشت.

احمد منصور: آیا این سخن به این معنی است که شما از کار های امریکایی ها ناراض هستید؟
حامد کرزی: بلی بدون شک! ما به آنها بصورت آشکار نظر خود را بیان کرده ایم، این را برای شان خاطر نشان ساخته ایم که پروسه صلح باید از جانب افغانستان به پیش برده شود که این کار هم به مصلحت افغانستان است و هم به نفع مردم افغانستان. در غیر آن این کار هیچ شانسی برای موفقیت نخواهد داشت.

احمد منصور: آیا شما نگرانی ندارید که هدف امریکایی ها از این مذاکرات، به قدرت رسانیدن مجدد طالبان باشد؟
حامد کرزی: من از اینکه امریکا قصد بقدرت رسانیدن مجدد طالبان را داشته باشد اطلاعی ندارم...

آن راهکار ها و سیاست هایی که بشکل دسیسه بر افغان ها تحمیل می شود به هیچ صورت در افغانستان شانسی موفقیت ندارد چه این راهکار ها توسط انگلیس ها باشد چه توسط شوروی ها و چه در آینده توسط دیگران باشد.

احمد منصور: با وجود حضور دوصد هزار سرباز خارجی هنوز هم اشغال شده نیست؟

حامد کرزی: به من گوش بدهید! من به این سوال شما جواب می دهم.
بعضی از عملکرد های جامعه جهانی مورد پسند ما نیست اما این کار به هیچ صورت به معنی اشغال نیست. ما با بعضی از کار های آنها اختلاف داریم، گرفتن تمام کار ها در انحصار خود، بمباران خانه های مردم، مداخله در امور داخلی ما، مداخله بیشرمانه در انتخابات... اینها همه کار های زشت است که آنها انجام می دهند اما همه این کار ها هم به معنی اشغال نیست.

احمد منصور: اما آنها در این جا برای تباهی و بربادی آمده اند، آیا آنها در اینجا تباهی و بربادی نیاورده اند؟
حامد کرزی: اجازه بده تا حرف خود را تکمیل نمایم. آنها اهداف خاص دارند که آنرا علنی اعلام نموده اند. آنها می گویند که ما در اینجا برای مقابله با تروریسم آمده ایم. اما بدون شک آنها اهداف دیگری هم دارند اما افغانستان هم مصلحت های خود را در نظر دارد و بخاطر اهداف خاص خود کار می کند.

بلی! آمدن نیروهای امریکایی، ناتو و ایساف به افغانستان دارای ابعاد مثبت و منفی است.
احمد منصور: ابعاد مثبت آن چیست؟

حامد کرزی: وضع اقتصادی فعلی ما نسبت به گذشته خیلی بهتر شده است، شبکه سرک حلقوی ما تکمیل گردیده که در تاریخ افغانستان هیچگاه این کار صورت نگرفته بود، ما امروز پوهنتون های زیاد داریم، مکاتب داریم، سیستم

صحی داریم، محیط زیست خوب داریم، نظام تعلیمی خوب داریم، همه آنها در افغانستان با حضور نیروهای خارجی بمیان آمده است که همه کارهای خوب است.

احمد منصور: در مقابل اینها تلفات شما چقدر است؟

حامد کرزی: بدبختانه تلفات ما بسیار زیاد است، کشتار مردم غیرنظامی و مداخله آنان در امور داخلی ما از مسایلی است که از آن رنج می بریم و بارها علیه این اقدامات شان احتجاج نموده ایم.

بعنوان مثال مداخله آنان در انتخابات و یا مداخله آنان در امر کمپنی های امنیتی وسایر مسایل که بارها موجب اعتراض و احتجاج ما گردیده و در بعضی موارد هم موجب اصلاحات شده است.

احمد منصور: افغانستان یک کشور غرق در فساد است، تنها در قضیه کابل بانک تقریباً یک میلیارد دالر اختلاس گردید... شما ناتو و امریکایی ها را متهم می نمایند که در گسترش فساد در افغانستان دست دارند؛ در این رابطه حقیقت چیست؟

حامدکرزی: بلی بلی! اینها همین کارها را می کنند!

احمد منصور: آنها همین نظام فاسد را تاسیس کرده اند که شما رهبری آنها بعهده دارید!

حامد کرزی: قضیه افغانستان بسیار پیچیده است و ممکن نیست با جملات کوتاه آنها واضح ساخت...

قرارداد هائی که از جانب خارجی ها به مقامات حکومتی داده می شود ویا برای بعضی از جهت های سیاسی بخاطر نفوذ در نظام داده می شود، برای ما روشن است و بصورت آشکار صورت می گیرد. ما در جهت اصلاح آن کوشش کرده ایم اما تاکنون در از میان برداشتن آن عاجز بوده ایم اما در آینده اصلاح این نواقص بخشی از برنامه اصلاحی من خواهد بود.

احمد منصور: آیا به خانواده شما در قرارداد های ملیاردی چیزی نرسیده است؟

حامد کرزی: نه!

احمد منصور: پس کدام دست اندرکاران دست به فساد می زنند؟

حامد کرزی: خواهش می کنم اجازه بدهید! امریکایی ها این کوشش را کردند و به من گفتند که می خواهیم به خانواده شما بخصوص برادر تان اینگونه قرارداد ها را بدهیم اما من مانع این کار آنان شدم و گفتم که شما چرا این کار را می کنید؟ شما با خرید مقامات بالای کشور ما تلاش دارید تا فساد را در میان ما رایج سازید.

بعد به آنان گفتم که شما این قرارداد ها را به من نشان دهید که ببینم چگونه قراردادهاست. آنها به من گفتند که اکنون قراردادها تمام شده ...

احمد منصور: شما آنها را بیرون کرده نمی توانید بلکه آنها خودشان تا پایان سال آینده قوت های خود را بیرون می کنند.

حامد کرزی: بخشی از قوت های خود را خارج می کنند نه همه را.

احمد منصور: بعنوان آخرین سوال در رابطه به فساد، یک نویسنده امریکایی David Ignatius در نیویارک تایمز نوشته است مصارف نیروهای افغان در طول ده سال گذشته به ۵۰ میلیارد دالر رسیده است. این پول به کدام راه رفته است؟

حامد کرزی: این پول فقط به نیروهای افغان مصرف شده است؟

احمد منصور: نه تنها به نیروهای افغان بلکه برای تأمین امنیت در افغانستان، اما بخش اعظم آن در آموزش ۱۵۰ هزار سرباز افغان به مصرف رسیده است.

حامد کرزی: در این رابطه دو موضوع جدا از هم وجود دارد؛ یکی مصارف مجموعی امریکاست که آنها بالای نیروهای خود در افغانستان مصرف کرده اند که به خودشان مربوط است.

احمد منصور: این مصارف طوری صورت می گیرد که شما در مورد مقدار و مورد آن هیچ معلومات ندارید؟ حامد کرزی: ما این کار را تحمل می کنیم.

احمد منصور: یک عضو گروه بین المللی بحران کاندیس روندو در ۶ اکتوبر گذشته طی یک مقاله نوشته بود که بعد از خروج نیروهای خارجی در آخر ۲۰۱۴ افغانستان دچار ناامنی و خشونت خواهد شد.

به همین شکل یک عضو موسسه کارنیگی (جیل دورونسور) گفته است که بعد از سال ۲۰۱۴ افغانستان بار دیگر دچار جنگ داخلی خواهد گردید و طالبان بار دیگر در این کشور به قدرت خواهند رسید. به نظر شما بعد از خروج نیروهای خارجی افغانستان به چه سرنوشت گرفتار خواهد شد؟

حامد کرزی: به نظر من این سخنان همه بخشی از جنگ تبلیغاتی است که براه افتاده است.

د پانو شمیره: له ۳ تره

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابلئې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولئ

احمد منصور: این تبلیغات را چه کسی براه می اندازد؟

حامد کرزی: آن کشور هائی که در افغانستان درگیر اند و می خواهند بعد از خروج نیروهای خارجی در کشور ما فضائی را بمیان آورند تا افغانها را برای همیشه محتاج کمک خارجی نگهدارند. این حرف تازه ای نیست، آنها از آغاز می خواستند تا حاکمیت ما را برسمیت نشناسند. ما بصورت تدریجی این عوامل را شناسائی کردیم... بعنوان مثال آنها در سال ۲۰۰۲ مرا شهردار کابل می خواندند در حالیکه بیرق افغانستان در تمام کشور در اهتزاز بود. حتی در سرحد چین. از یکطرف افغانستان تا سمت دیگر آن، تا سرحدات ایران و پاکستان بیرق ما در اهتزاز بود. قانون اساسی پیاده شد اما باز هم آنها مرا شهردار کابل می خواندند. در آغاز من فکر می کردم که آنها نمی دانند اما بعد متوجه شدم که آنها می دانند اما بصورت قصدی برای تضعیف ما علیه ما دست به چنین تبلیغات می زنند تا ما را محتاج خود نشان دهند. احمد منصور: آنها حالا هم در مطبوعات غربی شما را دست نشانده امریکا می خوانند. حامد کرزی: دست نشانده امریکا یا شهردار کابل؟

احمد منصور: شما به کشور تان چه کردید؟ همه مردم می بینند که شما هیچ کاری نکردید، خارجی ها هم شما را بعنوان یک سمبول به قدرت رسانیدند و می خواهند با استفاده از شما اهداف خود را تحقق ببخشند. حامدکرزی: بسیار خوب! در تحت رهبری من افغانستان خانه همه افغانها شد، تمام جهت هائی که با هم درگیر جنگ بودند و از هم فرار می کردند، حالا در کنار هم نشسته اند. مجاهدین سابق، کمونیست ها، بعضی از طالبان، علماء، زنان و مردان، بصورت کلی همه افغانها از گوشه گوشه افغانستان بر بیناد یک قانون اساسی گرد هم آمدند و افغانستان را خانه مشترک خود می دانند. امروز ما یک حکومت دیموکراتیک داریم، آزادی بیان و فکر داریم، و بیرق ما در تمام دنیا در اهتزاز است.

(خوانندگان عزیز ما میبینند که این سؤال دو بخش دارد، ولی آقای کرزی بخش اول آنرا چنان ناشنیده میگیرند، که گویا چنین سنوالی اصلاً وجود نداشته است. راقم)

احمد منصور: این آدرس (دفتر طالبان در دوحه) برای مذاکره با شما خواهد بود و یا با امریکایی ها؟

حامد کرزی: اگر پروسه صلح افغانی باشد در آنصورت باید آدرس رسمی برای مذاکره با ما باشد...

احمد منصور: رئیس کمیسیون انتخابات در نوامبر گذشته گفته بود که رهبران طالبان هم می توانند تا در انتخابات سال ۲۰۱۴ خود را کاندید نمایند و حتی می توانند خود را به ریاست جمهوری هم کاندیدا نمایند. این کار چگونه ممکن است زیرا شما با آنها درگیر جنگ هستید و آنها را تروریست می دانید؟

حامد کرزی: خیر! ما آنها را تروریست نمی دانیم بلکه برادران خود می دانیم! (اگر طالبان تروریست نیستند یا با تروریستان همدست نمیباشند، پس مجوز ملل متحد برای اعزام عساکر امریکایی به افغانستان باید بی بنیاد باشد! راقم)

احمد منصور: جناب رئیس جمهور از سخنان شما و حوصله مندی تان بسیار تشکر.

حامد کرزی: از شما هم تشکر."

در خصوص موارد مختلف مداخله امریکاییان در امور کشور ما، نظریات آقای کرزی را خواندید. اینک به صحبتی آقای قانونی در ایامیکه رئیس شورای ملی کشور بودند هم توجه کنید:

آیا افغانستان اشغال شده است ؟

به گزارش بخش سیاسی شبکه اطلاع رسانی افغانستان (afghanpaper)، موضوع قابل توجهی که در جلسه روز دوشنبه پارلمان کشور به مشاهده رسید، ترک صحن علنی مجلس توسط نمایندگان مردم کمر ، ننگرهار ، لغمان و کاپیسا بود که در اعتراض به کشته شدن غیر نظامیان در ولایت کمر صورت گرفت.

این نمایندگان از کشته شدن غیر نظامیان درکشور ابراز نگرانی کردند.

نمایندگان کمر می گویند که نظامیان خارجی در یک عملیات در ولسوالی نرنگ این ولایت بیش از ۱۳ غیر نظامی کشتند. بگفته آنان هشت تن از کشته شدگان دانش آموزان هستند.

رئیس پارلمان کشور محترم محمد یونس قانونی در زمینه ابراز داشت که بارها مجلس نمایندگان در رابطه با قانونی ساختن حضور نظامیان خارجی در کشور از سوی دولت شده است. اما با وجود تاکید ها تا کنون دولت این طرح را بهمجلس نمایندگان نفرستاده است.

آقای قانونی می افزاید که باید شماری از نمایندگان ، قوه قضاییه و رئیس جمهور در باره یافتن راه های حل این پدیده گفتگو کنند.

د پانوی شمیره: له ۴ تره

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکنی د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیرلو مخکي په خیر و لولئ

رئیس پارلمان گفت: "ایکاش این موضوع به تلفن من حل شود. ایکاش این مساله به تلفن رئیس جمورتان حل شود. متأسفانه مشکل پیچیده تر از چیزی است که ما و شما فعلاً عنوان می کنیم." امروز جناب قانونی بصورت علنی بیان داشت که موضوع مهمتر از صلاحیت های حتی رئیس جمهور کشور است.

با این وصف این سوال پیش می آید که وقتی رئیس جمهور هم در زمینه قانونمند کردن حضور و عملکرد نظامیان خارجی صلاحیت ندارد، پس چه مرجعی در زمینه صلاحیت خواهد داشت؟ آیا این نامش همان اشغال نیست؟! قبلاً بارها وزیر دفاع، وزیر داخله، رئیس امنیت ملی و دیگر مسولان امنیتی و حتی قضایی ما اعلام نموده بودند که در مورد عملکرد و حضور نظامیان خارجی از هیچگونه صلاحیتی برخوردار نبوده و حتی اظهارنظر هم نمی توانند بکنند، تا اندازه ای برای مردم تعجب آور بود. اما زمانی که رئیس پارلمان هم اعلام داشت که این حتی در صلاحیت رئیس جمهور هم نیست، بیشتر در مردم ایجاد شبهه خواهد کرد که پس اینها بنام دولتمردان این خاک چکاره اند و فقط صلاحیت دارند که بر رشد مواد مخدر و غارت کشور و فساد اداری دامن بزنند؟

اظهارات آقای قانونی بطور وضوح منعکس کننده استیصال این نهاد دولتی در برابر خارجیان است. این مطلب را: "قبلاً بارها وزیر دفاع، وزیر داخله، رئیس امنیت ملی و دیگر مسؤلان امنیتی و حتی قضایی ما اعلام نموده بودند که در مورد عملکرد و حضور نظامیان خارجی از هیچگونه صلاحیتی برخوردار نبوده و حتی اظهارنظر هم نمی توانند بکنند، تا اندازه ای برای مردم تعجب آور بود."، برای اینکه وابستگی و بیچارگی دولت را در برابر خارجی ها بیشتر برجسته نموده باشم، با آنکه در بالا به این مطلب اشاره شده است، مجدداً یادآور شدم تا خوانندگان ما، بخصوص آنهاییکه از استقلال و آزادی کشور ما طی کم و بیش سیزده سال دم میزنند، بهتر تعمق کنند که کشور ما چقدر مستقل و آزاد است؟!

در اخیر میخوام برای روشنتر شدن مسئله استقلال تعریفی از این مفهوم را از "فرهنگ جامع سیاسی" تألیف محمود طلوعی به عرض خوانندگان محترم برسانم:

"استقلال

معنی مترادف این واژه در فرانسه و انگلیسی عدم وابستگی است و در معنی آن در فرهنگ های مختلف آمده است که تنها استقلال سیاسی برای تعریف یک کشور مستقل کفایت نمی کند، زیرا وابستگی اقتصادی و فرهنگی یک مملکت به کشور یا کشور های دیگر عملاً استقلال سیاسی آن کشور را هم محدود می کند و از آزادی عمل این در تعیین خط مشی سیاست خارجی خود جلوگیری می نماید."

و در خصوص وابستگی سیاسی، فرهنگی، اقتصادی و نظامی افغانستان به نیروهای ناتو و ائتلاف و کشور های غربی، صرف نظر از حضور آن ها در افغانستان، همین کافی است که آقای کرزی می گوید: "وضع اقتصادی فعلی ما نسبت به گذشته خیلی بهتر شده است، شبکه سرک حلقوی ما تکمیل گردیده که در تاریخ افغانستان هیچگاه این کار صورت نگرفته بود، ما امروز پوهنتون های زیاد داریم، مکاتب داریم، سیستم صحتی داریم، محیط زیست خوب داریم، نظام تعلیمی خوب داریم، همه آنها در افغانستان با حضور نیروهای خارجی میان آمده است که همه کارهای خوب است."

و اما در باره استقلال سازمان ملل متحد توقع من از اهل خبره و سیاسیون کشور این است که کمی به کیفیت و کمیت نفوذ کشورهای غربی، بخصوص امریکا، در این موسسه در طول تاریخ موجودیت آن دقت کنند. از جمله باید به این نکته دقت کرد که اگر مقصد جنگ با تروریست ها و از بین بردن لانه های آنها است، چرا این جنگ را با حامی و پناه دهنده اصلی تروریستان، یعنی پاکستان، اعلام نمی کنند؟! مگر ملل متحد و غرب خبر ندارند که حامی اصلی گروه های تروریستی در جهان حکومت پاکستان است؛ و افغانستان در این میان خود قربانی یک توطئه منطقی و جهانی شده است؟؟

پایان

د پانو شمیره: له ۵ تره

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلپکنی د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولی